

KAMPONG-KINDEREN voor den fotograaf.

sociëteit en in de kampong, hetzelfde. Intusschen is er aan den waterput voor de vrouwen nog wel wat te doen. En, waarom zou 't al weer anders zijn dan bij ons — daar slaat de tong haar besten slag. Voor het nieuws en voor de geheimen treffen de vrouwen elkaar bij den waterput. Maar niet alleen daarvoor. Menige Rebecca vindt er haar Izaak.

Aan den maaltijd — want wee de Sarina, die zich aan den put verkakelt en haar rijst niet tijdig gaar heeft! — vindt de familie het gezamenlijke rustpunt.

Alleen de man, die ver van huis is, de alleenstaande, zet zich aan den disch van den waronghouder. En als het een deftig eethuis is onder den waringin, dan schuiven ook de gewichtiger personen aan en de dandy's, die er tegelijk eens komen snuiven naar avontuur.

Zoo is het leven in de kampong als het leven in een dorp. Het gaat rustig en vredig; mét de praatjes en het gekonkel van elk dorp. En alleen nu en dan opgeschrikt en uit het lood gelicht door een diefstal, een brand of een liefdes-drama.

En dan is dat óók weer net als bij ons!

EEN BRIDGE-PARTIJTJE.

Kampong-Leven in Indië

door
Poepoet Bajoe

Wat is dat eigenlijk in Indië — het kampongleven?

In zekeren zin is 't wat wij hier noemen het platteland; maar ook is 't het volksleven in de steden. Want wat de inlander in zijn desa, zijn eigen dorp, doet en laat, dat wil hij in zijn kampong, de volkswijk van de stad, even goed laten en doen.

Maar is hij daar, in zijn desa, de man van het land ten volle, in de kampong heeft hij een westerschen bijmaak. Hij is daar trouwens vaak niet eens onder zijns gelijken. Want in hoeveel kampongs wonen niet Indo's en gepasporteerde militairen met hun dikwijls grooten nasleep!

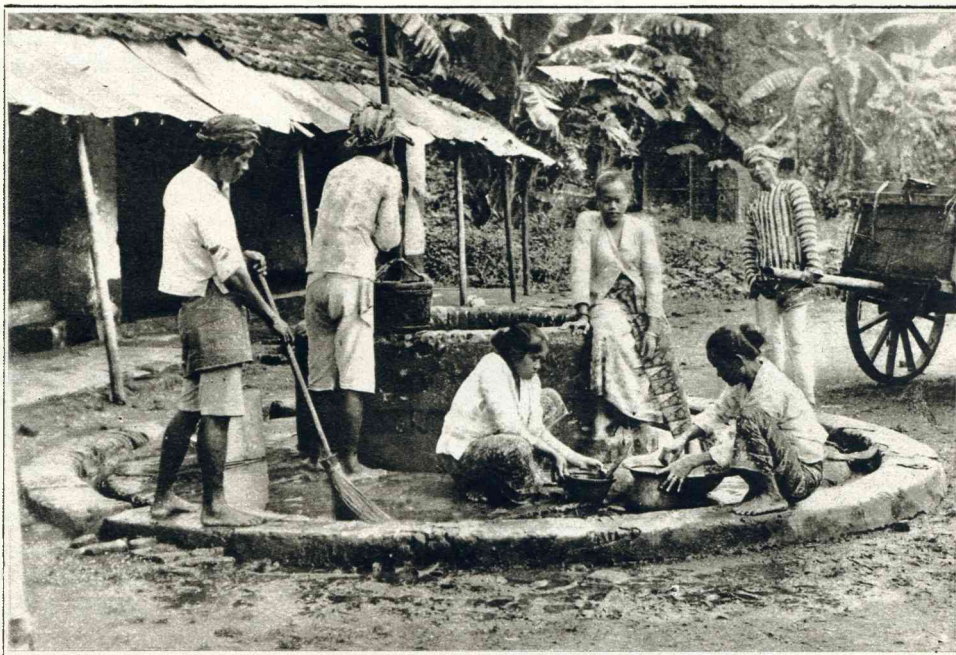
De inlander heeft daar dan toch dit gevoel van eigen persoonlijkheid, dat die Europeesche en Europeeschedoende indringers zich naar zijn gewoonten richten. De kampong-Europeaan is er een, die meer van de kampong dan van den Europeaan heeft: die aanschikt aan de inlandsche warong, die mee-rookt en meedobbelt, mee-luiert en als 't er op aankomt, ook meeknoeit met den inlander.

Het weg-zakken is nu eenmaal gemakkelijker dan het oprichten. Maar voor velen, die naar de kampong gaan en er niet thuis hooren, blijft er eigenlijk geen andere kans meer dan weg te zakken met den bruinen broeder. Het is de worsteling om het bord rijst, waardoor de Europeesche samenleving in Indië weinig wordt beroerd.

Die kleine inlandsche snaken met hun vrijmoedig aanschijn, die vóór den fotograaf zijn kamer staan, hebben weinig van de inlandsche kinderen, die zich in het binnenland, in de desa, aan den Europeaan vertoonen; als ze tenminste niet schuw wegkruipen en hem van achter een boom of iets anders beloeien.

Deze kampong-jeugd is bij den westerling thuis als bij haar makkers. Ze zijn door moeder even opgetuigd met het beste wat in huis was: want al zal moeder het plaatje van den fotograaf nooit onder de oogen krijgen — ze is een moeder als elke andere.

En de vaders? Als ze den tijd hebben — en waarom zouden ze dien eigenlijk niet hebben? — schuiven ze in een kring op de mat, bij den oudste thuis, of in een verscholen hoek, en maken hun partijtje. In de sociëteiten van de Oost woedt, als in de West, de bridge-rage. Waarom zou Simin met de zijnen ook niet zijn steentje keeren? Al speelt hij dan een ander spel — het resultaat is, in de

AAN DEN WATERPUT.